

Saját lidérc

az angolok lidércei
éjjél után suhognak, nyápic
lordocskák talpig lepedőben,
a mi lidércünk: ezredes,
eredeti darab, terepszínű,
tányérsapkát, zubbonyt visel,
mellén ordók fityegnek,
csörögnek is, ha jár;

az ezredes

valahogy ittmaradt a győztes
háborúból, élő fosszília,
szeméttartókból gyűjtöget
kenyeret, ételhulladékot,
a városképhez tartozik, akár
a főtéren a bronzlovas,
s a hetvenhét balkáni gerle;

az ezredes

pontos, akár a szívbe lött golyó,
hat óra nulla-nulla perc,
parancskihirdetés: „miénk a győzelem!” —
dörgi a ház előtt sorakozó
kukáknak;

vállán Victoria
mintájú térképtáska lóg,
benne a harcászati legfontosabb
objektumok (a kocsmá és a kupleráj)
védelmi terve;

hat óra huszonöt,

(a városház előtt)

„zászlónak tüsztelegj!”, az ezredes
vigyáztt vezényel, díszlépésre
vált, a flaszteron klaffog a két
számmal nagyobb cúgoscipő;

egy jövevény,

semmit sem ért, kacag:
ez az ország egyetlenegy
nagy sárga ház, kedveli az
egyenruhákat, a legjobb nőit
puskának becézi;

hét óra nulla-nulla

perc, az ezredes megérkezik
a város főterére,
a madarak a hőst megint
leszarták, képzeletben
golyót röpít, hetvenhetet

a balkáni gerlék fejébe,
 „statárium!” — ordít —, a madarak
 csattogva szétrepülnek;
 ezt követőn napi
 őrzésén a régi vár
 szakállas ágyúit szemléli meg,
 jelentést kér az éppen ott
 harcoló kisfiúktól, „dirr-durr!”
 mondják a kisfiúk,
 „az ellenség szétlöve, mint a pinty!”
 rendben, bólint
 az ezredes, a hadtáphoz kell mennie,
 sok dolga van, masírozik tovább
 '91 augusztusában —
 a polgárháború ki tudja
 hányadik halottjaként —
 vonul be végleg városunk
 történetébe mint saját kísértet.

S. M. halála

már ott csücsül a megismerhető
 világ legszélső csillagán
 (az égbolt kárpítja lyukas)
 ha kalimpálni kezd
 túlhanra ér a lába

a végállomás restije
 (Golgotán túli táj)
 vonat indul az ittből sehovába
 (az ő hangja a megafonból)
 Fölemeled bőröndödet.
 az asztalon maradt pohárban
 Krisztus vérének maradéka fáj

Augusztuséj

az ég kopár (csak csillagok,
 közöttük űr) a semmi halmaza
 minden csak lefele
 hullik török minden
 csak önmaga fele
 teljes az éjszaka
 : A VÉGE fölirat utáni
 üres filmkockák surrogása
 magányos férfi ágya félhalálban
 szemérmetlen rombusz a ház falán

Vereség

*Nagyon szeretsz Nagyon szeretlek
Törvényszerű a kettős vereség
Válunk Leszünk reménytelen
hívójelek a képzelet mögötti égen
Anyáink talpig feketében
Világ szemhéja ráncsukódik
a sírásuktól vörös ég*

Causa sui

*A végtelen számú dimenziójú
tér is (bár képzelt tér csak:)
kaloda,
a lét nem érthető,
mert önmaga oka,
a csillagász őslévese
emészthetetlen kotyvalék,
a teremtés mítoszai
guruló vaskarikák fából*

*anyagból vagyunk és halálból
az Isten nem hagyott reánk tudást*

SIMAI MIHÁLY

Szegénység szürke angyala

*Jön a szegénység szürke angyala.
Zálogba adta szárnyait.
Biceg . . .*

*A kukák szája im, megnyittatik.
De bennük csak a beszédeitek . . .*

*Csak az egymást gyalázó tramm-tra-ramm,
Csak a holdsarlót kormozó konok
füstölgés.*

*Csak az örjöngő bazár,
hol istenül sok régi nagyvezír . . .*